

Οδομαχίες στο Λίβανο: Πού οδηγείται η χώρα;

28/Νοε/2019 11:56

Η δυσφορία κατά της καθεστηκίας τάξης συνεχίζεται. Οι διαδηλωτές ζητούν την εκ βάθρων ανατροπή του ιδιαίτερα δομημένου πολιτικού συστήματος που περιγράφεται ως κονφεσιοναλισμός και εξέθρεψε τη διαφθορά στη χώρα.

Εικόνεςβίας από την πρωτεύουσα του Λιβάνου: Οπαδοί των σιιτικών ομάδων της Αμάλ και της Χεζμπολάχ, διαλύουν σκηνές υποστηρικτών του παραιτηθέντος πρωθυπουργού Σαντ αλ Χαρίρι, καταστρέφουν διπλανά καταστήματα και θρυμματίζουν παρμπρίζ αυτοκινήτων. Δέκα άνθρωποι τραυματίζονται. Ίδιες σκηνές βίας ήδη και από τον περασμένο Οκτώβριο, όταν η Χεζμπολάχ προσπάθησε να εκφοβίσει διαδηλωτές χωρίς να το καταφέρει. Για τους διαδηλωτές δεν ήταν παρά μόνο η αρχή. Εκείνο που συνεχίζουν να ζητούν είναι η εκ θεμελίων μεταρρύθμιση του πολιτικού συστήματος που βασίζεται στον κονφεσιοναλισμό και την απομάκρυνση όλης της διαφθαρμένης και ανίκανης πολιτικής ελίτ, όπως εκείνοι εκτιμούν, ανεξαρτήτως θρησκευτικής ταυτότητας.

Πολιτικό πατ

Οι συγκρούσεις αυτής τη εβδομάδας είχαν διαφορετική ποιότητα από εκείνες του Οκτωβρίου"

υποστηρίζει ο Γιάαχιμ Πάουλ, επικεφαλής των γραφείων του ιδρύματος Χάινριχ Μπελ στη Βυρητό μιλώντας στη DW. "Η Χεζμπόλα και η Αμάλ κατέστησαν σαφές ότι δεν πρόκειται να ανεχθούν μπλόκα στους δρόμους. Ήταν μια προειδοποίηση προς τους διαδηλωτές να συγκρατηθούν και να αφήσουν ανοικτούς τους δρόμους". Όμως δεν είναι μόνο αυτές οι δύο θρησκευτικές παρατάξεις με επιρροή στην παραιτηθείσα κυβέρνηση Χαρίρι που αντιτίθεται στις διαμαρτυρίες. Υπάρχουν και σιίτες πολιτικοί που δεν ενδιαφέρονται να διασαλευτεί η ισορροπία δυνάμεων, που με τόση δυσκολία έχει επιτευχθεί, με μια εναλλακτική που δεν θα βασίζεται σε ένα σύστημα με θρησκευτική βάση. Γι αυτό, όπως εξηγεί ο Γιάαχιμ Πάουλ, απορρίπτουν τα αιτήματα των διαδηλωτών για σχηματισμό κυβέρνησης ανεξάρτητων τεχνοκρατών χωρίς συμμετοχή της σημερινής πολιτικής ελίτ. "Αυτό έχει οδηγήσει σε μια κατάσταση πατ ανάμεσα στους διαδηλωτές και την κρατούσα πολιτική τάξη και εκφράζεται στις διαδηλώσεις των τελευταίων εβδομάδων".

Πολύπερισσότερη ανησυχία προκαλεί στους πολιτικούς το γεγονός ότι οι διαδηλωτές που συγκεντρώνεται στο κέντρο της πρωτεύουσας δεν μπορεί κανείς να τους κατατάξει με κριτήρια ιδεολογικά ή κοινωνικά. Στους δρόμους κατεβαίνουν όλοι εκείνοι από τους πολίτες που υπέφεραν από το σύστημα και μάλιστα ανεξαρτήτως θρησκείας ή σχέτας. Σε ανάλυση του διαδικτυακού μαγκαζίνου Al Monitor αναφέρεται χαρακτηριστικά ότι για πρώτη φορά οι διαδηλώσεις συνένωσαν ανθρώπους πέρα και πάνω από πολιτικά, παραταξιακά και τοπικά σύνορα. Επιπλέον, οι συγκεντρώσεις στο κέντρο της Βυρητού μετέβαλαν τη δημογραφικό τοπίο στο συγκεκριμένο σημείο, που παλαιότερα ήταν τόπος συγκέντρωσης της ελίτ της πόλης, ενώ σήμερα βρίσκει κανείς πολίτες όλων των κοινωνικών τάξεων.

"Θα αργήσει η νέα τάξη πραγμάτων"

Ένα άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα είναι η αποφασιστικότητα και οι μακρόπνοοι στόχοι του κινήματος διαμαρτυρίας, που επί 6 εβδομάδες συγκλονίζει τη χώρα. Όχι μόνο το εύρος της επανάστασης αλλά και η αποφασιστικότητα για αλλαγές είναι χωρίς προηγούμενο, σημειώνει η λιβανέζικη εφημερίδα An Nahar. "Η επανάσταση της 17ης Οκτωβρίου δεν είναι μόνο πολιτική αλλά και πολιτιστική εξέγερση προς την κατεύθυνση ενός Λιβάνου που θα ενσωματώνει άοπλους νέους ανθρώπους κατά των διακρίσεων με βάση την ηλικία, τη σχέση, το φύλο, το κοινωνικοοικονομικό υπόβαθρο, ή άλλους λόγους", σχολιάζει η εφημερίδα. "Κυρίως η έλλειψη ευκαιριών ώθησε τους νέους να αφήσουν τα σχολεία και τα πανεπιστήμια και να κατέβουν στους δρόμους". Μέσω των κοινωνικών αιτημάτων η οργή κατά του κονφεσιοναλισμού πήρε μεγάλες διαστάσεις. "Είναι σαφές ότι στις διαδώσεις κατεβαίνουν μέλη όλων των θρησκειών και θρησκευτικών ομάδων ή κομμάτων", υποστηρίζει ο Γιάαχιμ Πάουλ. "Οι διαδηλωτές σηκώνουν τη λιβανέζικη σημαία και όχι αυτή των θρησκειών τους. Εδώ ακριβώς βρίσκεται το σημείο αντιπαράθεσης. Οι μεν είναι υπέρ μιας ανοιχτής κοινωνίας χωρίς αντιπροσωπευτική εκπροσώπηση στην εξουσία των διαφόρων θρησκειών, τα κατεστημένα πολιτικά κόμματα, κινήματα και θρησκευτικές ομάδες αντίθετα βλέπουν τον κονφεσιοναλισμό ως εγγύηση που εξασφαλίζει την πολιτική τους επιρροή".

Οδημοσιογράφος Μουχάμαντ Κάβας, ειδικός σε θέματα που αφορούν την Εγγύς Ανατολή, υποστηρίζει ότι ακριβώς για αυτόν τον λόγο η νέα τάξη πραγμάτων θα αργήσει να έρθει. Αυτό δεν αναιρεί την ιστορικότητα του κινήματος, που παρόμοιό του δεν έχει γίνει από τότε που ιδρύθηκε η

χώρα το 1943. "Βρισκόμαστε ακόμη σε αρχική φάση" λέει ο Λιβανέζος δημοσιογράφος. "Αλλά δεν πιστεύω ότι θα επιστρέψουμε ποτέ στην φάση εκκίνησης. Το έχει αντιληφθεί ακόμη και η πολιτική ελίτ".

Κέρσταν Κνιπ, Ιμάνε Μαλούκ

Επιμέλεια: Ειρήνη Αναστασοπούλου

Πηγή: [Deutsche Welle](#)

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)